

Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Postbus 30203, 2500 GE Den Haag

Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke
Ordering
Wvd directeur Wonen
T.a.v. mevrouw J. de Lint
Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag

Centraal Bureau
Rijnstraat 8
2515 XP Den Haag
Telefoon 088 – 715 70000
Postadres: Postbus 30203
2500 GE Den Haag

Datum	14 maart 2025	Inlichtingen bij	Berry Huijts
Onderwerp	Uitvoeringstoets wetsvoorstel		
Ons kenmerk	25u.000631	E-mail	berryhuyts@coa.nl
Uw brief	2025 - 0000052246		

Geachte mevrouw De Lint, beste Jeske,

De minister van VRO heeft op 17 februari een voorstel in consultatie gebracht voor aanpassing van de Huisvestingswet. Bij brief ontving ik het verzoek een uitvoeringstoets te verrichten op dit wetsvoorstel. Het wetsvoorstel stelt een wijziging voor van de Huisvestingswet 2014 die tot doel heeft een verbod in te stellen voor gemeenten op het verlenen van voorrang aan vergunninghouders bij het toewijzen van woonruimte, op de enkele grond dát zij vergunninghouder zijn. In de voorliggende brief zijn de resultaten van de uitvoeringstoets beschreven.

INLEIDENDE OPMERKING

Het wetsvoorstel tot wijziging van de Huisvestingswet staat niet op zichzelf. Het kabinet heeft meerdere wetsvoorstellen aangekondigd die vergaande consequenties hebben voor het COA. Twee hiervan zijn onlangs ingediend bij de Tweede Kamer. De verschillende wetsvoorstellen hangen gedeeltelijk met elkaar samen, en grijpen op elkaar in. Een aantal voorstellen versterkt elkaar, ook in negatieve zin. Het COA constateert ook dat voorstellen van sommige departementen een tegengesteld effect hebben, zoals de regeling voor doorstroomlocaties versus het verbod op voorrang. De negatieve effecten hiervan voor de uitvoering van het COA worden hierdoor versterkt. De uitvoering van de wettelijke opdracht van het COA komt hierdoor ernstig onder druk te staan. Het COA roept daarom op tot een samenhangend beleid over de grenzen van ministeries heen.

Correspondentie uitsluitend
aan het postadres met
vermelding van de datum
en het kenmerk van deze
brief

SAMENGEVAT EN CONCLUSIES

1. Het wetsvoorstel is, ondanks dat het zich primair richt tot het handelen van gemeenten, voor het COA slecht uitvoerbaar. Het heeft vergaande consequenties voor het COA en voor zijn bewoners: in het geval de wetswijziging zal leiden tot een tekort aan opvangplekken, is sprake van een wetsvoorstel dat voor het COA niet uitvoerbaar is.
2. De voorgestelde wijziging zal leiden tot een veel langere verblijfsduur van vergunninghouders in de opvang. Het heeft daarmee (ook) een toename van het aantal benodigde opvangplekken, en de daarmee samenhangende hoge(re) kosten voor de samenleving, tot gevolg.
3. Het voorstel heeft negatieve consequenties voor de inburgering van vergunninghouders.
4. De situatie van vergunninghouders in de opvang verslechtert door het wetsvoorstel.
5. Het voorstel heeft tot gevolg dat nog lange tijd de inzet van noodopvanglocaties nodig zal zijn. Het heeft daarmee nadelige gevolgen voor de kwaliteit van opvang voor alle bewoners. Het leidt daarnaast tot hoge kosten voor de samenleving.
6. Het wetsvoorstel heeft gevolgen voor de werkzaamheden van medewerkers van het COA. In het bijzonder omdat een deel van de bewoners een veel langere tijd zal verblijven in een locatie dan thans de situatie is.
7. De voorgestelde wetswijziging leidt bij het COA tot diverse vragen en onduidelijkheden. Deze hebben betrekking op - flexibele opstartwoningen - de doorstroomlocaties - het woningdelen - de realisatie van de taakstelling en - de economische en maatschappelijke binding.

1 UITVOERBAARHEID

Het in het wetsvoorstel beschreven verbod tot het verlenen van voorrang aan vergunninghouders bij het toewijzen van woonruimte richt zich weliswaar tot gemeenten. De directe uitvoering van het verbod vindt dus plaats door gemeenten. Het wetsvoorstel is echter slecht uitvoerbaar door het COA in het geval het leidt tot een tekort aan opvangplaatsen als gevolg van de veel langere verblijfsduur in de opvang van vergunninghouders. Het wetsvoorstel heeft, zoveel is duidelijk, vergaande consequenties voor de **uitvoering** van het COA, en voor de situatie van zijn bewoners. Het realiseren van de wettelijke opdracht voor het COA komt met dit wetsvoorstel ernstig onder druk te staan.

2 LANGERE VERBLIJFSDUUR EN TOENAME OPVANGPLEKKEN

1. Het wetsvoorstel zal leiden tot een forse toename van de gemiddelde verblijfsduur van vreemdelingen in de opvang van het COA. Met name de duur van het verblijf van vergunninghouders in de opvang. De voorgestelde wijziging zal het uitstroombepalingproces in sterke mate en langdurig vertragen. Het wetsvoorstel heeft daarmee een forse toename van het aantal benodigde opvangplekken tot gevolg. De te verwachten beperkte uitstroom van vergunninghouders zal ook bij een mogelijke verminderde instroom van asielzoekers in de komende jaren tot een hoge bezetting leiden.
2. Het COA adviseert u om in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel meer inzicht te bieden in de cijfermatige en financiële consequenties van het

wetsvoorstel. Ook om hiermee een beeld te geven van de gevolgen van de wetswijziging voor de meerjarige productieplanning (het MPP), voor de capacitaire raming, en de kosten die het voor de samenleving met zich meebrengt.

3. Het wetsvoorstel leidt ertoe dat het COA geen grip meer heeft om, samen met gemeenten, het uitstroombroces uit te voeren. Het COA en de gemeenten hebben geen instrumenten of mogelijkheden meer voorhanden om vergunninghouders te huisvesten in een gemeente, en de opvang van het COA uit te laten stromen. Het zicht op een spoedige uitstroom wordt weggenomen.
4. Het vervallen van de mogelijkheid voor gemeenten om aan vergunninghouders voorrang te verlenen brengt met zich mee dat een vergunninghouder zelfstandig moet voorzien in de huisvesting. Het zelfstandig voorzien in huisvesting kan, zo valt in de memorie van toelichting te lezen, door:
 - a. Huisvesting in sociale huurwoningen na inschrijving bij een woningcorporatie of woonruimteverdeelsysteem.
 - b. Huisvesting via het eigen netwerk, bijvoorbeeld bij familie of vrienden.
 - c. Huisvesting door het vinden van woonruimte in de particuliere huursector.
 - d. Huisvesting door haar toegekend te krijgen via de werkgever.

Deze mogelijkheden tot het zelfstandig vinden van huisvesting zullen zich, zo is de verwachting, in de praktijk weinig (kunnen) voordoen, dan wel vele jaren op zich laten wachten. Een toelichting op ieder punt.

Ad a

Vergunninghouders kunnen zich net als iedere woningzoekende inschrijven bij een woningcorporatie of woonruimteverdeelsysteem. Zij kunnen op deze wijze - en vanaf dat moment - wachttijd opbouwen. De gemiddelde wachttijd bedraagt 7 jaar. Voor vele grotere gemeenten is de wachttijd zelfs vele jaren langer. Het (uiteindelijk) vinden van huisvesting langs deze weg betekent dus een jarenlang verblijf in een voor de opvang van asielzoekers bestemde opvanglocatie.

Het COA deelt de constatering van de VNG, zoals opgenomen in haar ledenbrief van 19 februari 2025, dat doordat de wachttijd in de sociale huursector gemiddeld 7 jaar is, het huisvesten in een sociale huurwoning voor veel vergunninghouders, die nog geen wachttijd hebben opgebouwd, geen optie is.

Ad b

Het vinden van huisvesting bij familie of vrienden zal, vooral wanneer de gezinssamenstelling - in COA jargon; de plaatsingseenheid - uit meer dan 1, en zeker meer dan 2, personen bestaat, in de praktijk beperkt mogelijk zijn. Wanneer kinderen onderdeel uitmaken van een gezin zal het wonen bij familie of vrienden lastig zijn te realiseren. Tenzij sprake is van huisvesting in niet passende woonruimte; meer personen wonen in een ruimte die hier niet voor geschikt is. Een onwenselijke situatie.

Ad c

Het vinden van huisvesting in de particuliere sector zal slechts voor een zeer klein aantal vergunninghouders een werkelijke manier zijn om binnen een korte tijd de opvang uit te stromen. Zeer weinig vergunninghouders bevinden zich (namelijk) in een financiële situatie die het mogelijk maakt om huisvesting in de particuliere sector te betrekken.

Het COA is uiteraard bereid om met u en uw medewerkers, gemeenten en andere betrokkenen na te denken over mogelijkheden om het vinden van huisvesting in de particuliere sector te bevorderen.

Ad d

Het huisvesten van een vergunninghouder via een werkgever zal zich in de praktijk weinig kunnen voordoen. Te zien is hoe lastig het is voor werkgevers om arbeidsmigranten te huisvesten. Het COA maakt zich, in de situatie dat deze mogelijkheid zich wel voordoet zorgen over mogelijke uitbuiting, en vraagt zich af hoe de situatie van een vergunninghouder is op het moment dat het arbeidscontract eindigt.

- 4 Het wetsvoorstel veronderstelt dat iedere vergunninghouder zelfstandig huisvesting kan zoeken en vinden. Een onterechte veronderstelling. Niet iedere vergunninghouder beschikt over dezelfde kwaliteiten en eigenschappen. De mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid is niet gelijk, en het opleidingsniveau verschilt. Zo bevinden zich onder vergunninghouders ook analfabeten met een behoorlijke afstand tot de westerse samenleving. Zonder ondersteuning wordt het zelfstandig vinden van huisvesting voor deze groep vergunninghouders onmogelijk. Het wetsvoorstel brengt deze kwetsbare vergunninghouders in een zeer slechte positie. Het COA vraagt zich af of de wetgever met dit wetsvoorstel niet te hoge verwachtingen heeft van de zelfredzaamheid en zelfstandigheid - het doen vermogen - van iedere vergunninghouder. De vraag die hiermee samenhangt is of niet ten onrechte het doen vermogen van een vergunninghouder wordt gelijkgesteld met dat van Nederlandse woningzoekenden.

3 INBURGERING EN PARTICIPATIE

Het wetsvoorstel heeft vergaande, negatieve consequenties voor de mate van inburgering van vergunninghouders in de samenleving. Het lange verblijf van vergunninghouders in de opvang van het COA zorgt ervoor dat van werkelijke inburgering geen sprake is, en inburgeringstrajecten niet plaatsvinden. Een toelichting.

1. Het COA zal ook na inwerkingtreding van het wetsvoorstel het programma Voorinburgering blijven aanbieden. Het COA biedt dit programma in opdracht van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid aan in de eerste 14 weken na de vergunningverlening. De forse verlenging van het verblijf van een vergunninghouder in de opvang leidt ertoe dat er weinig verbinding zal zijn met het gemeentelijke inburgeringstraject. Immers, de vergunninghouder zal na afronding van het programma Voorinburgering nog zeer lange tijd in de opvang bij het COA verblijven. Het COA bepleit ruimere mogelijkheden voor het aanbieden van het programma Voorinburgering aan vergunninghouders. Te denken valt aan een verlenging van het programma, of het aanbieden van het programma - al dan niet met een wisselende inhoud - gedurende de gehele periode dat een vergunninghouder bij het COA verblijft.
2. Weliswaar is het mogelijk dat een gemeente - waar een vergunninghouder aan gekoppeld is - begint met het inburgeringstraject tijdens het verblijf in de opvang. In de praktijk doet deze situatie zich echter zelden voor. Na inwerkingtreding van het wetsvoorstel zal inburgering vanuit de opvang vooral tot het verleden gaan behoren, zo is de verwachting. De verwachting is dat de veel langere duur van het verblijf van een vergunninghouder in de opvang een (gekoppelde) gemeente - die een regierol in de inburgering - niet snel ertoe zal overgaan om het inburgeringstraject te starten tijdens het verblijf in de opvang van het COA.

3. Het wetsvoorstel is naar het oordeel van het COA strijdig met de doelstelling van de Inburgeringswet om nieuwkomers zo snel en goed mogelijk te laten inburgeren in de Nederlandse samenleving, en hen vanaf het begin mee te laten doen in de Nederlandse samenleving. De aanzienlijke vertraging van de uitstroom, en het ontbreken van inburgering, maakt een vroege, goede start onmogelijk. Gedurende het verblijf van een vergunninghouder in de opvang staat de inburgering stil. Wellicht jarenlang.
4. Het wetsvoorstel zal leiden tot een (veel) langer verblijf van vergunninghouders in de opvang. Dit zorgt ervoor dat het nog noodzakelijker is dat in iedere locatie structureel een Meedoenbalie aanwezig is. Een Meedoenbalie is de plek waar de participatie van bewoners wordt gestimuleerd. Dat kan zijn het verrichten van betaald- en vrijwilligerswerk, of het verrichten van activiteiten in de samenleving. Het is in het belang van ons allen dat vergunninghouders werken, en deelnemen aan de samenleving. Zij leren sneller Nederlands, bouwen vertrouwen op en worden financieel onafhankelijk. Zij dragen tevens bij aan het verkleinen van het tekort aan werknemers in diverse sectoren. Het COA werkt bij de Meedoenbalies samen met gemeenten, werkgevers en maatschappelijke organisaties.
5. De beperkte mogelijkheden tot inburgering hebben vergaande consequenties voor de samenleving. De slechte start van vergunninghouders leidt tot verminderde arbeidsparticipatie, en vaker tot langdurige afhankelijkheid van sociale voorzieningen. Het is voor een vergunninghouder zonder huisvesting in een gemeente lastig om werk te vinden. Onderzoeken van zowel het WODC als het Sociaal en Cultureel Planbureau laten daarbij zien dat het percentage vergunninghouders dat werkloos is, groter is naarmate er sprake is van een langer verblijf in de opvang. Het is ook om die reden dat dit wetsvoorstel zal leiden tot hogere kosten voor de samenleving.

4 VERSLECHTERING VAN DE SITUATIE VAN VERGUNNINGHOUDERS

1. Het wetsvoorstel leidt tot een verslechtering van de situatie van vergunninghouders. De zeer lange duur van het verblijf in de opvang en deze zeer lange wachttijd zorgt voor een langdurige stilstand bij vergunninghouders. Van een volwaardige deelname aan de Nederlandse samenleving zal lange tijd geen sprake kunnen zijn. Een lange tijd wachten. Lethargie, niet veel om handen en stilstand. Ook het niet kunnen doorlopen van een inburgeringstraject heeft negatieve gevolgen voor het welzijn van een vergunninghouder.
2. Diverse onderzoeken, van onder meer het ministerie van SZW samen met Regioplan, de Nationale Ombudsman en het Sociaal Cultureel Planbureau, leren ons dat het lange verblijf in de opvang en het lange wachten, negatieve gevolgen heeft voor het inburgeringsproces. De onderzoeken laten zien dat hoe langer mensen in de asielopvang verblijven, hoe nadeliger het effect is op onder meer de (mentale) gezondheid, de financiële situatie, het volgen van onderwijs, de zelfstandigheid en zelfredzaamheid, de taalbeheersing, en de arbeidsmarktpositie.
3. Het is niet eenvoudig om vanuit de opvang te beginnen met het opbouwen van een nieuw leven en van sociale contacten. Vergunninghouders ervaren een mentale en fysieke last door het lange wachten en niet kunnen beginnen met een nieuw leven. Medewerkers van het COA zien ook hoe

vergunninghouders die langdurig in de asielopvang verblijven langzaam, in mentale zin, afglijden.

5 LOCATIES VOOR NOODOPVANG BLIJVEN NODIG

1. Het langdurige verblijf van vergunninghouders in de opvang zorgt voor een tekort aan structurele, duurzame opvangplekken voor asielzoekers. Zeker ook gegeven de aangekondigde intrekking van de Spreidingswet. Het wetsvoorstel heeft daarmee tot gevolg dat het COA nog lange tijd gebruik zal moeten maken van noodopvang. Locaties die veel duurder zijn dan de (duurzame) reguliere locaties, en daarnaast veelal een mindere kwaliteit kennen dan reguliere locaties. Het zijn ook vaak locaties die tijdelijk van aard zijn waardoor bewoners veelvuldig moeten verhuizen.
2. De noodzaak om noodopvanglocaties in te moeten zetten raakt uiteraard niet alleen de vergunninghouders maar iedere bewoner van een noodopvanglocatie. Vergunninghouder én asielzoeker.
3. Het wetsvoorstel leidt ertoe dat de capaciteitsbehoefte van het COA toeneemt; meer opvangplekken en dus meer opvanglocaties zijn nodig. Het betekent, naast een toename van het aantal locaties voor noodopvang, ook dat meer gemeenten, en daarmee meer inwoners, te maken krijgen met de aanwezigheid van een (mogelijk ook grote) locatie in de gemeente.

6 DE MEDEWERKERS

Het COA heeft in zijn uitvoeringstoets ook gekeken naar de uitvoerbaarheid door, en de gevolgen van het wetsvoorstel voor, de eigen medewerkers.

1. Het aantal benodigde medewerkers is direct en indirect gelieerd aan het aantal op te vangen bewoners. Het kostprijsmodel is hierop voor een belangrijk deel gebaseerd. Dit betekent dat bij een toenemende opvangcapaciteit als gevolg van het wetsvoorstel, het aantal medewerkers hierop wordt aangepast.
2. De precieze personeelsnormering en functieprofielen zullen (deels) moeten worden aangepast, of toegevoegd. Wanneer een stijgend en steeds groter aandeel van de bij het COA verblijvende personen vergunninghouder zijn vraagt dit om andere kwaliteiten en vaardigheden van medewerkers dan in het geval van vreemdelingen die pas in ons land zijn binnengekomen. Hierbij is aandacht voor de (psychosociale) veiligheid en arbeidsbelasting van medewerkers van groot belang.

7 DIVERSE VRAGEN EN ONDUIDELIJKHEDEN

Het wetsvoorstel, en met name de Memorie van Toelichting (MvT), zorgt voor enkele vragen en onduidelijkheden. Het COA ontvangt graag hierop enige toelichting:

1. **Flexibele opstartwoningen:** In de MvT is bericht dat er voor vergunninghouders die niet zelfstandig in hun huisvesting kunnen voorzien flexibele opstartwoningen worden ingericht, waarbij de plaatsing buiten de reguliere woonruimteverdeling moet plaatsvinden. Hiermee kan de wachttijd bij het toewijzen van woonruimte omlaag worden gebracht. Het COA zou graag hier meer informatie over willen ontvangen. Onder meer om zo een beter beeld te krijgen in

hoeverre dit in de praktijk kan leiden tot positieve gevolgen voor de duur van het uitstroomproces. De vraag daarbij is op welk moment er voldoende flexibele opstartwoningen beschikbaar zijn om een spoedige uitstroom van vergunninghouders te realiseren.

2. **Wettelijke taakstelling:** Vooralsnog blijft de wettelijke taakstelling te huisvesten vergunninghouders van toepassing. Het COA vraagt zich af op welke wijze, na inwerkingtreding van het verbod om voorrang te verlenen, een gemeente de taakstelling kan realiseren. In de MvT is hierover bericht dat gemeenten op zoek zullen gaan naar alternatieve manieren hiertoe. Het is onduidelijk welke alternatieve manieren er voor gemeenten bestaan. Het COA zou hier graag meer informatie over willen ontvangen.
3. **Doorstroomlocaties:** In een brief van de minister van Asiel & Migratie aan de Tweede Kamer van 14 februari 2025 is de doorontwikkeling van doorstroomlocaties toegelicht. Het verbod voor gemeenten tot het verlenen van voorrang aan vergunninghouders lijkt ook van toepassing te zijn op de doorstroomlocaties. Het alternatief dat bedoeld is om de uitstroom te bevorderen en te versnellen is daarmee geen mogelijkheid na inwerkingtreding van wetsvoorstel. Het COA vraagt zich af waarom het verbod tot het verlenen van voorrang ook geldt voor het toewijzen van woonruimte in een doorstroomlocatie.
4. **Woning delen:** Het kabinet toont zich voorstander van het stimuleren om efficiënter om te gaan met sociale huurwoningen via woningdelen. In het geval het bieden van voorrang mogelijk is bij het huisvesten van een vergunninghouder in een gedeelde woning, zal zowel het woning delen worden gestimuleerd als de uitstroom van vergunninghouders uit de opvang worden bevorderd. Het omgekeerde is ook het geval; in het geval het verbod op voorrang ook van toepassing is bij het huisvesten van vergunninghouders in een doorstroomlocatie of in een gedeelde woning, zullen de in deze brief beschreven vergaande en negatieve consequenties verder toenemen en worden versterkt.
5. **Urgentie door binding:** Een vergunninghouder kan, net als iedere woningzoekende, voorrang krijgen op basis van **economische** of **maatschappelijke binding** aan een regio of gemeente. Een gemeente kan beroepsgroepen aanwijzen waarvoor er een redelijk belang bestaat dat zij zich in deze regio of gemeente vestigen. De vereisten die hieraan worden gesteld lijken ertoe te leiden dat het praktisch bezien niet mogelijk is dat een vergunninghouder hieraan kan voldoen. Zo is pas sprake van maatschappelijke binding wanneer een vergunninghouder 6 jaar onafgebroken in een gemeente heeft gewoond. Het COA pleit voor een heldere en concrete beschrijving in de MvT in welke situaties een vergunninghouder wel op basis van economische en maatschappelijke binding urgentie kan worden verleend.
6. **Hervestiging:** Nederland nodigt jaarlijks ongeveer 500 vluchtelingen - die zich vaak in een kwetsbare positie bevinden - uit om zich in ons land te vestigen. Het COA koppelt hen aan een gemeente waar zij de beste kansen hebben om een nieuw leven op te bouwen en bij te dragen aan de maatschappij. Gemeenten bieden zich hier op vrijwillige basis voor aan. Hervestigers tellen overigens mee voor de taakstelling. Het COA vraagt zich af of het verbod voorrang te verlenen zich ook uitstrekt tot deze groep vergunninghouders. Is het antwoord hierop bevestigend dan zullen hervestigers, in plaats van direct in een gemeente geplaatst te worden, vele jaren in de opvang verblijven. Hiermee krijgt het hervestigingsprogramma ook een geheel andere inhoud.

TOT SLOT

Met u zijn wij van mening dat de huidige situatie, waarin veel Nederlanders net als bijna 20.000 mensen in azc's wachten op een woning, niet wenselijk is en dat de tekorten op de woningmarkt zo snel als mogelijk moeten worden opgelost. Dat is in ieders belang. Wij denken daarbij graag mee met mogelijke oplossingen.

Het COA voorziet vergaande negatieve gevolgen van het wetsvoorstel voor de uitvoering van het COA en voor zijn bewoners. Zo zal het wetsvoorstel leiden tot een zeer forse vertraging van de uitstroom van vergunninghouders uit de opvang, en zal het nadelige consequenties hebben voor de inburgering van vergunninghouders. Het COA hoopt dat de in deze brief beschreven resultaten en bevindingen van de toets naar de uitvoerbaarheid, en het onderzoek naar de gevolgen van het wetsvoorstel, in het vervolgproces worden meegenomen. Het COA ontvangt graag de antwoorden en informatie op, en bij, de voorgelegde vragen en onduidelijkheden.

Het COA adviseert u - als u daadwerkelijk overgaat tot invoering van het verbod - om één jaar na de inwerkingtreding de wijziging van de Huisvestingswet op grondige en brede wijze te evalueren. Het is van groot belang dat er een goed beeld wordt verkregen van de precieze consequenties van de wetswijziging. Een goed beeld van bijvoorbeeld de duur van het uitstroomproces en de verblijfsduur van vergunninghouders in de opvang. Maar ook een goed beeld van de gevolgen van de wetswijziging voor de inburgering en (arbeids)participatie van vergunninghouders. Daarnaast is een evaluatie nodig om in beeld te krijgen in hoeverre het vergunninghouders lukt om zelfstandige huisvesting te vinden. Op grond van deze evaluatie zou aanpassing of intrekking van de wet direct mogelijk gemaakt moeten worden.

Uiteraard blijft het COA zich met de medewerkers van uw ministerie en gemeenten inzetten om een spoedige uitstroom van vergunninghouders mogelijk te maken zonder dat dat onnodig beslag legt op de woningmarkt.

Hoogachtend,
Centraal Orgaan opvang asielzoekers

Drs. J. Kapteijns
Lid van het bestuur / Plv. bestuursvoorzitter